

ANUL VI. - No. 10
15 Martie 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

I. C. Cătuneanu : Pentruce societate secretă?
I. V. Emilian : Armată defensivă
Cazul dela Chișinău
I. S. C. : Cooperativa Pionerilor din Rochdale
N. Popa : Din ticăloșiile liberalilor
T. I. „Argusul Iudaismului“
Național-socialiștii saxoni
G. Păsculescu : Datorie sfântă
Dr. A. Popescu : „Cultul Patriei“ și Francmasonii
C. G. A. Apostolat prin ținuturile Transilvănene
Degenerarea rasei jidănești
I. Gereanu : Sistemele politice antice și moderne
V. Lăzărescu : Cei ce vor să-și amintească
Jidanii autori ai comploturilor
Alegerile comunale ale orașului Cluj
Presa noastră

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B. N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Pentru ce societate secretă?

Unul din stâlpii puterii jido-vesti, alături de *presă* și *finanță*, și anume *francmasoneria* începe a preocupa opinia publică românească, după ce studențimea noastră, veșnic trează, purtând grija zilei de mâine, a dat alarma cu temperamentul propriu timereții.

Francmasonii români încolțiți, încep să se apere.

Bieții oameni debitează în defensivă formulele searbăde ce li s'a spus în lojile masonice. Ei nu au prins nimic din adâncele hipocrizii savant ticluite; și afirmă că aparțin unei societăți filantropice, care nu atinge nici religia, nici naționalitatea noastră. Li învit să citească instrucțiile date lui Garibaldi, publicate în această revistă în numărul de 15 Februarie 1930, spre a se desmetici.

Mai afirmă, că francmasoneria română este naționalistă și că, în această calitate, a adus servicii statului român.

Francmasoneria având un caracter cosmopolit, care nu cunoaște granițele familiei și ale națiunii, așa cum rezultă din instrucțiile mai sus menționate și din machinațiunile ei dela 1860 până astăzi, nu-și poate însuși cu sinceritate un caracter național: și-ar distruge baza de existență. Iși poate pune această mască, numai spre a înșela și a spori turma naivilor aderenți.

Cine vrea să se lumineze asupra unei atari *mascarade*, a Francmasoneriei cu mască națională, să binevoiască a citi studiul lui Ludendorff intitulat „*Die Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse*“, (Nimicirea Masoneriei prin desvăluirea secretelor ei) apărută în sute de mii de exemplare la München în 1927.

Luată de scurt, francmasonii dela „*Marele Orient*“ din București citează nume de oameni politici români, cari ar fi aparținut acestei secte.

Aceștia trebuie împărțiți în două categorii: unii, cari vor fi lucrat în

societăți secrete, spre a-și ridica neamul, când era încatușat în robie politică, și deci ei nu puteau lucra la lumina libertății; alții, cari astăzi aparțin Francmasoneriei nu spre a-și ridica neamul, ajuns la limanul libertății și al unității naționale, ci spre a se înălța, pe ei înșiși din fundul lojelor după principiile și metodele recomandate lui Garibaldi. În prima categorie, vor fi intrând și nume ce strălucesc în paginile istoriei noastre din a doua jumătate a secolului al XIX; ei vor fi întrebuințate aceleași metode pe cari le-au practicat patrioții italieni, cam din aceeași vreme, cum au fost *Mazzini*, *Garibaldi*, *Crispi* spre a da unitatea politică Italiei, împiedecată a se întregi, de dușmanii și interni și externi.

În a doua categorie intră astăzi epigonii, profitorii libertății politice câștigată de alții, intră slăbănogii și slugarnicii, ambițioșii fără scrupule ariviștii fără caracter și fără simț autohton, gata a periclita opera măreață a înaintașilor spre a-i ridica de subsuori la situații nemeritate Francmasoneria ocultă și scelerată.

Loja zisă română a „*Mareului Orient*“ nu este decât anticamera francmasoneriei internaționale, ce își are o sucursală și în Capitala României. De acolo, Jidovimea conducătoare, cu privirea sigură, ascuțită de veacuri asupra mării de creștini inconștienți, își pregătește, își crește și își alege, din puzderia celor chemați, elemente utile spre a le promova după o selecționare severă și pacientă, așa cum se oglindește în instrucțiile date lui Garibaldi.

Ai înțeles, francmason români, din loja zisă română, dela București, ce rol ai? Ești un simplu material de experiență iudaică! Și îți închipuești, că dacă, prin sugestie perfidă, ți-a incoculat spiritul lui Iuda câteva idei subversive, te-a și „onorat“ cu deținerea unor secrete de importanță istorică? Nu, nu:

nu-ți face iluzii! Secretele nu sunt pentru tine, oare de tuns și de muls! Secretele sunt pentru unii din acei conducători semiți, invizibili și insesizabili, despre care *Katzenau* (1), Iudeu inițiat, asasinat de naționaliștii germani, spunea că vre-o trei sute de Jidani stăpânesc destinele lumii actuale.

Dață Francmasoneria este o nevinovată societate filantropă, se întrebă orice om de bună credință: *pentru ce păstrează secrete, pentru ce lucrează la întuneric?*

Italia a înțeles toată primejdia ce clocește în sânul lojelor zise filantropice și de-a silit ori să se transforme în societăți oneste lucrând la lumina zilei, ori să plece. Mussolini nu a admis continuarea secretului masonic, tolerat și încurajat prin lipsa de prevedere și mai ales prin complicitatea conducătorilor politici anteriori, cari, dând dovada patentă a incapacității lor, au pregătit venirea Ducelui, la putere în 1922.

El s'a întrebat: Societate secretă? Pentru ce secretă? Secret înseamnă suspect: și-a luat măsuri în consecință. Iată cum ajutorul său *Alfredo Rocco*, actualul ministru de justiție al Italiei, explică necesitatea legii din 1925, (2) prin care guvernul italian a forțat pe Francmasoni, ori să lăpede masca, ori să treacă hotarul (3)

1) cf. L. de Poncins: *Les Forcés secrets de la Révolution*, Ediția II, Paris 1929, pag. 209.

2) cf. *Alfredo Rocco*, „*La Trasformazione dello Stato*“, Roma 1927 pag. 35—38; ședința Camerii din 12 Ianuarie 1925.

3) Bine înțeles, secta scelerată și-a strămutat centrul de machinațiuni periculoase în streinătate, de unde organizează toate companiile de presă contra regimului fascist, urzește comploturi și atentate contra familiei regale a Italiei și contra lui Mussolini!

Ono-rași colegi,

„Tuturor le este cunoscută par-tea ce au avut societățile secrete în mișcarea Risorgiment-ului ita-lian (renașterea politică dela mij-locul secolului al XIX).

Aprecierea contribuției, ce ele au adus mișcării naționale, aparține istoriei. Este cert că, dacă se putea considera justificată existența și ac-tivitatea asociațiilor oculte (as-cunse) în timp de servitute, ca un mijloc de luptă al poporului near-mat contra streinului și contra gu-vernurilor-cliente ale streinului; ase-menea societăți ar fi trebuit să dis-pară sau să se transforme în ziua în care, cucerindu-se independența și libertatea, a devenit liberă și chiar meritorie orice formă de acti-vitate, îndreptată spre a ridica și a răspândi spiritul național. Dar se întâmplă tocmai contrariul: li-bertățile interne, sancționate de constituție și fără limite lărgite de practica constituțională, a noului stat italian, aceste libertăți au fost un îndem și un motiv de a face să crească și să se înmulțească asocia-țiunile constituite și lucrând în mod clandestin, către cari alergau cu grămadă toți nemulțumiții și amă-giții noului regim, precum și aceia cari căutau să-și facă drum în via-ță cu maximum de avantagii și mi-nimum de riscuri.

Fenomenul (societăților oculte) a displicut tuturor oamenilor mari ai Risorgiment-ului, cari conside-rau sectele și societățile secrete ca un rău necesar, fruct al despotis-mului și al servitutii, destinat a dispărea cu acestea. Armă legitimă, unde nu este patrie și libertate, scria Mazzini, (aceste societăți) pot fi dizolvate de Națiune imediat ce națiunea și-a dobândit patria și li-bertatea. Dacă Asociațiunea secre-tă, adăuga el, vrea să realizeze un progres și mai mare (după dobân-direa libertății naționale) trebuie să se supună judecății tuturor.

„Astăzi orice specie de societate ocultă, chiar admitând că scopul este juridic și etic permis, este, prin faptul însuși al secretului, incom-patibilă cu suveranitatea statului și cu egala libertate a cetățenilor înaintea legii. Libertatea politică constă în facultatea, limitată de legi spre a fi mai bine garantată tutu-rora și fiecăruia, consistă în facul-tatea de a vorbi și a lucra în public spre a atinge scopuri ce sunt sau se consideră a fi utile colectivității. Cine pretinde să vorbească și să lucreze în secret, prin acest fapt se sustrage libertății și îi violează u-

nul din fundamentele esențiale, care este egalitatea tuturor cetate-nilor, pentruca pretinae pentru si-ne jaloarea, privilegiul de a evita umuzele și sancțiunile, pe cari le-gue le impun exercițiului libertații în interesul oștelesc. Cu alte cuvinte, se pune în atară de lege și nu mai poate cere să fie aparat de lege. De unde rezulta că nimic nu este mai negru și mai asura de-cât a privi promovirea societăților secrete, operaia de stat, ca o violare sau o restricțiune a garan-țiilor constituționale și a libertațiilor fundamentale. Statul modern cu atat mai mult își păstrează în mod efectiv esența lui de stat con-stituțional și liber, cu cât suportă și admite mai puțin, în exercițiul drepturilor recunoscute tuturor ce-tățenilor, posibilitatea privilegiu-lui, a carui formă, dintre cele mai odioase și moralmente mai respin-gătoare, este pretenția de a se sus-trage controlului altora.

„Societățile, cari obligă pe pro-prii lor adepți la tăcere, chiar cu prețul de a minți, contribue a coru-pe și a falsifica caracterul Italia-nului, dispus prin firea lui la franc-cheță și sinceritate. Obiceiul min-ciunii, al ascunderii și al misteru-lui este una din consecințele deplorabile ale sectelor secrete.

„Toate partidele politice sunt mai mult sau mai puțin infectate ori otrăvite. Lupta politică în Ita-lia nu se va putea desfășura cu plină sinceritate și libertate de ati-tudini și raporturi, câtă vreme va fi posibil sectelor secrete de a se furisa în fiecare partid sub forme mincinoase, spre a-i servi progra-mul în interese și scopuri necunos-cute sau inavuabile, spre a-i devia spiritul spre a-i controla sau stă-păni consfăturile; în fine, spre a-i trăda pe toți și pe fiecare, până când în sfârșit fiecare partid va putea să se teamă ori să bănuiască, și foarte des nu fără motiv, că are, fără să știe, pe dușman în proprii-le-i rânduri.

„Dar unul din cele mai mari pe-ricole ale Asociațiilor cari ope-rează în mod ocult este răspândirea lor printre funcționarii publici, printre magistrați și ofițerii ar-matei și ai marinei. Nu este om care să nu vadă, cât de primejdios este, chiar fatal putem zice, pentru autoritatea statului în lăuntru și pt. independența sa în afară, această suprapunere a unei ierarhii parti-culare și oculte deasupra ierarhiei statului. Libertatea externă, adică independența față de străinătate, cucerită și menținută cu un preț

atât de scump, este grav amenin-țată prin această penetrațiune în fibrele cele mai delicate ale statului, pătrundere a societăților oculte, su-spirase oricărei forme de suprave-ghere și control, având foarte des în streinătate centrele de direcțiune și de influență. O atare stare de lă-cruri nu poate fi tolerată lungă vre-me. Nici o persecuțiune, nici un fel de prohibițiune, nici o limitare a dreptului de asociare. Dar toate asociațiunile au obligația de a lu-cra fățiș, la lumina zilei.

„Aceasta este ținta actualului proiect de lege. Atare țintă vom să o atingem printr'un mijloc simplu și în nici un chip vexatoriu: dând autorităților de siguranță a statu-lui să ceară și obligând pe condu-cătorii societăților, constituite sau lucrând în Italia să comunice ac-tul constitutiv, statutul și regula-mentele interne, lista nominală a rangurilor societății și a membri-lor.

„In articolul 2 se prevede apă-rarea statului contra pericolului suprapunerii unei ierarhii oculte pe deasupra ierarhiei de stat, adu-când pedepse disciplinare funcțio-narilor publici de orice ordin, cu-prinzând în prima linie magistrații și ofițerii armatei, cari fac parte din societățile secrete.

„Cu aceste dispozițiuni, cari nu violează, ci ocrotesc libertatea cetă-șenilor, pentrucă nu opresc să se desvolte nici o activitate la lumina zilei și sub controlul opiniei publi-ce, guvernul afirmă de a fi dat un impuls și mai mare educației mo-rale a Italianilor, care este una din problemele fundamentale ale vieții naționale“.

Așa vorbește ministrul unei țări latine, în plină prosperitate postbe-lică.

În România noastră tot mai să-răcită de politicieni, foști și actu-ali miniștri figurează în listele Franemasoneriei; cosmopolite, atee și revoluționare; iar candidații la ministere se înghesue cu grăbelnică slugărie de gustătoare în anti-camera sectei sclerate; spre a ajun-ge și ei cât mai repede excelențe mi-nisteriale.

Judecă-i, domnule cititor, și pe unii și pe alții.

Oare cât fi vom mai răbda?

I. C. CAPUNEANU

Cetiți

Infrățirea

Românească

Armata defensivă

„Ea manevrele din toamna anului 1929 a asistat și dl Iuliu Maniu. — Foarte laudabil din partea unui prim-ministru, că se interesează și de cele ostășești, dar d-sa a ținut o cuvântare la sfârșitul acestor manevre, spunând că armata românească nu trebuie să se pregătească pentru vre-o „năvălire“, ei pregătirea ei să fie în conformitate cu năzuințele unei țări-democrate, adică să se facă numai din punct de vedere „defensiv“. Acest ultim termen l-am auzit apoi rostindu-se cu ocazia discuțiilor din Parlament, relativă la legile de organizare a armatei. Și în fine despre rolul „defensiv“ al oștiri noastre a mai scris și dl general *Alexe Anastasiu* în ziarul minoritar „Adevărul“.

Nu știu unde a servit dl Iuliu Maniu în armata austro-ungară și nu știu deasemenea ce a comandat dl general *Anastasiu* în războiu — cât privește pe deputați, afară de câteva onorabile excepțiuni, cred că niciunul nu face parte din vre-un element al armatei românești, știu însă că mai mulți au servit sub steaua roșie alui *Barașilov*, ba unul chiar a fost și comisar prin *Turkestan* sau așa ceva. Totuși să-mi fie îngăduit mie, umil ofițer de rezervă în călărimea românească să opun concepțiunii „democratice“ și „defensive“ a acestor specialiști, nu argumente de ordin particular, cari față de situația politică a României, n'ar permite în nici un caz o astfel de titulatură oștirii noastre, ci argumente de ordin cu totul general — *litera regulamentelor militare*, din cari se va putea vedea că a da armatei acest atribut este o neghiobie, iar a căuta să-i îndrepti în acest sens pregătirea este o criminală inconștientă.

Intâmplarea a făcut să-mi cadă în mână un „*Regulament al marilor unități*“ (*Rambouillet* 28. Oct. 1913), regulament influențat în întregime de cursurile de tactică generală și aplicată, făcute la Școala de războiu din Paris, de către acela care a dat examen în fața întregului univers și care astăzi, împreună cu gloriosii mareașali ai Franței, strălucește de apururi mormântul unui nu mai puțin ilustru căpitan.

Se va obiecta poate că normele cuprinse în acest regulament sunt învechite: îmi permit să afirm că ele nu fost respectate cu sfintenie în bătăliile dela *Saint-Gond*, *Yser*,

în ultima bătălie dela *Marna* și în fine în toate operațiunile, cari au adus victoria armatelor aliate; ba ceva mai mult aceleasi norme sunt cuprinse și în „*Instrucțiuni provizorii asupra întrebuintării tactice a Marilor Unități*“ (Paris, 6 Oct. 1921), datorite mareașalului *Pétain* și generalului *Debeney*.

Ascultați.

„Dintre toate națiunile, Franța este aceea, a cărei istorie militară, oferă exemplele cele mai bune de strălucite rezultate procurate de războiul de atac și de dezastrele provocate de războiul de așteptare (*guerre d'attente*).“

„Dusă de noi până la perfecțiune, doctrina ofensivei ne-a dat cele mai glorioase succese. Și ca un dureros învățământ, în ziua în care n'am ținut seamă de ea, a procurat dușmanilor noștri, armele cu ajutorul cărora ne-au învins.“

„Învățămintele trecutului au dat roadele lor: armata franceză, revenită la tradițiuni, nu mai admite în mersul operațiunilor sale, altfel de legi decât *OFENSIVA*.“

Și mai departe:

„Un comandant suprem (*commandant en chef*) energetic nu va lăsa niciodată adversarului său prioritatea acțiunii. El va imprima operațiunilor, chiar dela începutul campaniei, un atare caracter de violență și de inversunare, încât *INAMICUL*, lovit în moral și paralizat în acțiune, se va vedea redus a recurge la defensivă.“

Deci pe *INAMIC* să-l reduci la defensivă, dar nicidecum propriile tale forțe.

Franzezii în August 1914, au dat ordin de retragere (10 klm.) pentru „*rectificarea de poziții*“; rezultatul a fost *evacuarea Parisului și strămutarea guvernului la Bordeaux*.

Noi în 1916, de războiu definitiv ne-am pregătit la *Turtucaia*, căci doi ani s'au săpat tranșee, s'au turnat în beton amplasamente de baterii grele, s'au baricadat șoselele cu „cai de friză“ — puerile obstacole (cași cum *Bulgarii* n'ar fi știut să mearcă și prin arătură) și în fine s'au ridicat planuri directe ale pozițiilor noastre, dar nimeni habar nu a avut de ce era dincolo de *Turksmil* și de *Daidâr* (*granita bulgară*).

Sunt prea dureroase episoadele acestui trist capitol din Istoria noastră militară, pentru a le reedita, dar sufletele atâtor tineri măcelă-

riți zadarnic, nu apasă destul de greu asupra celor cari poartă răspunderea acestui dezastru, pentru a întuneca din nou mintea purtătorilor destinelor noastre cu teorii bune, să figureze în revista lui *Relgis* alias *Sigler* sau în buletinul de activitate al panglicarilor dela *Geneva*.

Când tunul va face să i se audă glasul și când țevile fumegânde vor trimite fier ucigător, voiu răspunde numai pentru 40 de vieți, dar acesta nu este un argument care să mă facă să cred în spusele „specialiștilor“, cari pun pregătirea armatei în funcție de democrație, de umanitarism etc. și îi limitează rolul numai la „defensivă“.

Voinicii vor putea avea mai multe rosturi; Armata însă are un singur rost: *SĂ INVINGĂ*. Și pentru ca să învingă trebuie să-și desăvârșiască pregătirea, la lumina învățăturilor marilor ei căpitani, învățături cari vor putea fi rectificate numai de perfecționarea armamentului și de noile invențiuni, iar nicidecum de teoriile celor cari sunt chineji în ceea ce privește meseria de ostaș și streini de tot ce interesează românismul.

ION V. EMILIAN, Sblt. rez.

— București. —

„Cazul dela Chișinău“

La Chișinău, unde Românii reprezintă o cincime din restul populației eminentemente jidovești, unul dintre cei mai distinși generali ai noștri — dl general de divizie *I. Dragu*, comandantul corpului III armată — într'o conferință publică și-a mărturisit fără înconjur crezul său național. Bravul ostaș a rostit limpede cu graiul sufletului său: toți nemulțumiții de stările din România să se ducă de unde au venit — adică în țările lor de origină. Fiind atinsă, deci și *susceptibilitatea „poporului ales“* ploaia de insinuări perfide, ba chiar și atacuri violente, s'au desvăluit asupra generalului *Dragu*. Faptul acesta departe de a ne îngrija, ne bucură: e dovada cea mai edificatoare, că generalul *Dragu* este un bun român.

Cooperativa Pionerilor din Rochdale.

Principii stabilite. — Opera înfăptuită.

În vremea când „Union Shops” cădeau unele după altele, între anii 1830—1843, lumea muncitorească din Anglia era frământată de agitații politice ca și economice în vederea realizării unei vieți sociale mai bune.

Toate aceste frământări, care nu făcuseră decât să arate muncitorilor, zorii unor idealuri care cu greu se puteau înfăptui, aduseseră o stare de oboseală și de îngrijorare mărită zi cu zi de nevoile traiului.

În acest timp în districtul Lancashire, unul din cele mai industriale, dar și cele mai triste regiuni din Anglia, trăia o populație muncitorească numeroasă, ocupată în marile țesătorii de bumbac.

În orașelul Rochdale din acest district, țesătorii se pun în grevă pentru a obține un spor de salariu. Din cauză, însă, că nu convin toți patronii la sporirea salariului, greva nu reușește și atunci un mic grup de țesători se adună pentru a căuta un nou mijloc de ușurare a condițiilor de viață.

Holyoache, care a scris „Istoria echitabililor pioneri din Rochdale”, povestește astfel acea zi din Noemvrie 1843 în care s'a plămădit cooperativa:

„Intruna din acele zile umezi, întunecoasă și tristă, posomorâtă ca acelea pe cari le aduce luna Noemvrie, când zilele sunt scurte și soarele cuprins de disperare sau desgușt nu mai vrea să strălucească, câțiva dintre lucrătorii fără lucru, aproape fără pâine și complect despărțiți de lume, se întruniră pentru a studia ce să facă să-și îmbunătățească soarta. Numai un mijloc demn găsiră: acela de a pune în comun slabele lor resurse pentru a se ajuta reciproc, procurându-și cel puțin câteva articole de prima necesitate care să le împartă între ei.”

Hotărârea să verse fiecare o cotizație săptămânală de 0.20 L., dar nu se găsiră gata decât 12 inși ca s'o depună.

Lansară liste de subscripție și se făcură nu mai puțin de 22 apeluri ca să poată strânge cât trebuia pentru cumpărarea unui sac cu făină. Disperați voiră să restituie banii, dar înainte de a face acest lucru hotărâră să țină o nouă întrunire. În această nouă întrunire care fu mai numeroasă, luară par-

te lucrători care reprezentau mai toate credințele politice sau sociale. Socialiștii, elevi ai lui Owen, temperanțiști (cei cari luptau contra băuturilor), cartiștii (cei care revendicau drepturi politice), fiecare vorbiră de credințele lor. Se aminti însă că scopul întrunirii era cu totul altul și că chestiunea era, ca să găsească mijloacele pentru a înființa un magazin de aprovizionare, fiecare păstrând pentru el credințele cari le-ar fi avut. Acest punct asupra cărui inițiatorii se înțeleseră dela început, formează și unul din învățămintele fundamentale ale cooperăției, care consacră neutralitatea politică și religioasă a societăților cooperative.

Numărul membrilor crescă la 28 și mai multe întruniri avură loc.

Către sfârșitul anului 1844 numărul membrilor era de 49, iar capitalul strâns era de 700 Lei. Atunci ei își redactară statutele și înregistrară societatea sub numele de „Societatea dreptilor pioneri din Rochdale”.

În manifestul care-l publicară și în scopul arătat de statutele societății, se vede formulat acelaș scop pe care-l urmăreau și societățile premergătoare „Union Shops”.

Iată ce spun statutele asupra scopului societății: „Societatea are de scop realizarea unui beneficiu bănesc și îmbunătățirea condițiilor familiare și sociale a membrilor prin mijlocul economiei și a unui capital împărțit în acțiuni de câte o liră (25 lei pe atunci)”.

Mijloacele pentru atingerea scopului sunt:

„Deschiderea unui magazin pentru vânzarea alimentelor, vesmintelor, etc.,

„Cumpărarea sau zidirea unui oarecare număr de case destinate membrilor care doresc să se ajute reciproc pentru îmbunătățirea stării lor.

„Fabricarea produselor pe care societatea le va găsi convenabile pentru a da de lucru membrilor fără ocupație sau acelor cari ar suferi prin scăderea repetată a salariilor.

„Pentru a asigura membrilor buna stare, societatea va cumpăra sau va închiria un teren, care va fi cultivat de către membrii fără lucru sau de către acei cari vor fi rău salariați.

„Pe măsură ce va putea, societatea va proceda la organizarea forțelor producției, distribuției, educației și a propriei sale conduceri, sau în alți termeni ea va stabili o colonie indigenă, care se va susține prin ea însăși și în care interesele vor fi puse în comun.

„Societatea va veni în ajutorul altor societăți cooperative pentru a înființa colonii asemănătoare”.

Dacă scopul asociației pe care o înființară țesătorii dela Rochdale a fost acelaș cu al societăților cari au avut o viață efemeră, mijloacele însă de realizare au fost cu totul diferite și prin însăși aceste mijloace au pus bazele întregii doctrine cooperative, stabilind raporturile drepte cari trebuiau să existe pentru armonizarea factorilor economici.

Deși cu toții săraci și împinși de a căuta cu orice preț ieftinătatea sau creditul, ei își dădură însă seama, că numai vânzarea pe bani gata face cumpănit pe fiecare, iar reducerile de preț constituie sau o favoare sau sunt rezultatul concurenței, care împinge la falsificări și înșelăciune la vânzare. În acelaș timp ei puseră principiul nou, care formează revoluția în organizarea cooperativei, anume acela al repartiției câștigului la consumatori, adică la acei cari prin fapta lor au adus câștigul, pentru capital rezervând numai un câștig limitat, iar pentru asigurarea lui prelevând din beneficii o sumă care să formeze un fond de rezervă.

Totodată stabiliră egalitatea de drept a membrilor, întrucât fixară câte un vot pentru fiecare membru în conducerea societății, deși capitalul putea ajunge dela 25 Lei la 6000 Lei, adică dela o acțiune la 240 de acțiuni.

În rezumat principiile stabilite de pionerii dela Rochdale în organizarea cooperativei de consum sunt următoarele:

1. Vânzarea pe bani gata.
2. Vânzarea mărfurilor după prețurile și obiceiurile pietii.
3. Împărțirea beneficiilor în raport cu consumația.

Stabilite aceste puncte cardinale în funcționarea cooperativei, pionerii hotărâră deschiderea prăvăliei la 21 Decemvrie 1844 într'o mică încăpăre din ulicioara Broastelor.

Marfa era puțină, câțiva saci de făină și câteva kgr. de zahăr, unt și alte câteva alimente, iar magazinul nu era deschis decât de câteva ori pe săptămână.

Majoritatea membrilor erau devotați magazinului și cumpărau mărfurile cu toate că adesea erau

de o calitate mai inferioară sau cu un preț mai scump ca pe piață, deoarece magazinul se aproviziona dela detaiști. Faptul însă că magazinul era al lor și ei își dădeau seama că de încercarea care o făceau atârnă buna lor stare în viitor și că ochii tuturor erau ațintiți asupra lor, făceau să de crească mândria și ambiția de a duce la bun sfârșit opera începută. Trebuie menționat că concursul femeilor n'a fost mai mic decât al bărbaților și că în dorința de a conlucra la aceeași operă, veneau din cele mai îndepărtate cartiere pentru a târgui articolele necesare gospodăriei.

În anii următori, binefacerile societății se resimțiră mai mult, în epoca de scumpire prin care trecea Anglia în anii 1847 și 1848. Societarii se înmulțiră iar societatea, își mări afacerile, ceea ce permise să ia cu chirie întreg imobilul din ulicioara Broastelor.

La sfârșitul anului 1849 societatea avea 390 membri, Lei 29.825 capital, iar cifra vânzărilor se ridicase în acel an la Lei 165.275 care aduse consumatorilor un profit de Lei 14.025, adică aproape 9% asupra consumului. Acum societatea își avea 2—3 funcționari ai ei, care îngrijeau de operațiunile de comerț, așa că magazinul era aproape în permanență deschis, iar serviciul de încasare a cotizațiilor la domiciliu încetă, fiecare membru vărsând banii direct la cassa societății.

*

După cinci ani de existență societatea ajungând să-și stabilească mersul afacerilor comerciale, problema educației pe care au avut-o dela început în vedere inițiatorii, mai toți Owen-iști, se puse din nou în discuție. În a doua adunare generală trimestrială a anului 1849, se alege un comitet al educației format din șapte membri. Acest comitet deschise în etajul al doilea al îngusteii clădiri din ulicioara Broastelor, o librărie. Câștigul rezultat din vânzarea cărților și jurnalelor era destinat pentru întreținerea unei biblioteci instalată în același etaj. Pentru susținerea bibliotecii se ceru și adunării generale o subvenție trimestrială de 125 Lei, care se acordă, iar puțin mai în urmă se dădu o lovitură formidabilă prin obținerea unei subvenții de 1000 Lei, cu toată împotrivirea pusă de unii societari care se îndulciseră prea mult la prima de consum și le era frică să n'o vadă scăzând.

Votarea legii din 1852 asupra so-

cietăților cooperative, fu un nou motiv pentru a reglementa chestiunea educației și cu ocazia modificării statutelor societății, în 1854, secțiunea educației fu consfințită prin alocarea unei părți de 2½% din beneficiul societății în folosul ei.

Pentru răspândirea cunoștinței de carte, societate adeschise din anul 1850 o școală pentru copiii membrilor la care se plătea o taxă minimă de 0.20 Lei pe lună, iar în anul 1855 înființă o școală de adulți.

Pentru propaganda cooperatistă secțiunea educației începu să publice din anul 1854 un almanah care a apărut ani de-arândul și care continuă și azi sub forma unui calendar.

Biblioteca s'a mărit cu timpul la mii de volume și era deschisă în diferite părți ale orașului și a organizat cursuri mai înalte pentru pregătirea profesională a membrilor.

*

Paralel cu organizarea consumului și a educației, societatea echitabililor pioneri din Rochdale a căutat să încurajeze economia.

Prin însuși principiul pus la baza alcătuirii cooperativei, acela de a împărți câștigul în proporție cu consumul, pionerii au pus la îndemână celor mai umili mijlocul de a ajunge capitaliști. Prin această dispoziție măiastră, cooperativa de consum a realizat minunea de a face pe membri să economisească consumând. Pentru a îndemna pe membri să-și mărească economiile, societatea a hotărât să primească și depuneri benevole, cărora le-a acordat o dobândă care a mers progresând dela 3—5%. Apoi a mai hotărât ca partea socială a unui membru să nu fie mai mică de cinci acțiuni a 25 Lei, adică 125 Lei, dar pentru a înlesni strângerea acestei sume, s'au fixat vărsăminte săptămânale numai de 0,30 Lei.

Dar înrăurirea binefăcătoare a societății pentru întărirea spiritului de economie s'a resimțit prin faptul că i-a îndemnat să nu-și retragă primele de consum, ci să le capitalizeze asigurându-le aceeași dobândă. Astfel se citează cazul unui societar care n'a depus în numerar decât 1,25 Lei dar care timp de 11 ani, prin capitalizarea primelor de consum și a dobânzilor, a ajuns să aibă în societate un capital de Lei 2400, economie enormă pentru un muncitor care nu ședuse până atunci decât lipsa sau grele datorii la negustorii particulari.

*

Prin organizarea consumului, a educației și prin dezvoltarea spiritului de economie, le mai rămânea pionerilor din Rochdale să atace producția pentru a desăvârși programul lor idealist de emancipare a muncitorilor.

În anul 1851 ei înființară în Rochdale o moară cooperativă pentru procurarea făinii necesare membrilor, la care societatea cooperativă de consum se înscrisese cu un capital de Lei 5000. Câștigul morii se împărțea la societari în proporție cu cumpărăturile, după ce se da întâiu capitalului o dobândă de 5%.

Începuturile însă fură rele. Morarul era nepriceput, iar făina neagră. Societatea având capitalul mic, cumpăra grâul de unde putea, în cantități mici, neselecționat și de calitate inferioară. Sfârșitul primului an de funcționare al morii fi aduse o pierdere de lei 11.250.

În adunarea generală se propuse lichidarea morii, ceea ce ar fi mărit dezastrul material și moral. Bătrânii țesători se opuseră și luară ei conducerea morii, hotărâți să învețe morăritul și comerțul cu grâne, spre a putea face singuri ceea ce nu putuseră să facă alții.

Afacerile morii începură atunci să se îndrepte, cooperativele de consum continuară să fie cliențe, iar societatea, care la început avea moara închiriată, acum își cumpăra moara sa. În anul 1860 moara nu mai putea face față cererilor și se hotărî vânzarea ei, care aduse suma de 150.000 Lei pe lângă un fond de amortisment de aproape 100.000 Lei, ce-l strănseseră. O altă instituție mai mare îi luă locul, iar un sfert de veac mai târziu societatea de morărit era un colos cu 2 milioane 500.000 Lei capital și 8 milioane Lei vânzări anuale.

Alături de moara cooperativă, pionerii începură să organizeze o societate manufacturieră de tors lână și bumbac, în statutele căreia înscriseră *principiul participării la beneficiu a muncitorilor*.

Revoluția ce făcuseră în organizarea consumului, se simțiau datori și mândri, s'a transplanteze și în organizarea producției.

Increderea ce făcuseră în organizațiile lor, aduse și aci capitaluri de pretutindeni. Dar tocmai această împetritare a capitaliștilor provocă, în sânul societății, frământări cari aveau să lovească în principiul cel mai scump al pionerilor. Majoritatea societarilor nu erau lucrătorii, ci oamenii de afaceri, micii profesioniști, cari se cre-

deau frustrați în beneficiile ce li se cuveneau lor. După mai multe lupte în adunarea generală, ei obținură modificarea statutelor și suprimarea participării lucrătorilor la beneficiu.

Lovitura a fost grea pentru pioneri, dar învățătura a fost mare pentru muncitorii cari se organizează în cooperative de producție, căci au înțeles că trebuie să excludă tovarășia capitaliștilor, după cum la organizarea consumului se exclude intervenția intermediarilor.

O nouă întreprindere a pionerilor fu construcția de case pentru muncitori. Acest scop și-l propuse ră prin înseși statutele societății și înfăptuirea lui era cerută de progresele realizate de societate, cât și de dorința și nevoia muncitorilor de a trăi o viață mai omenească. Ideia le-a fost sugerată de purtarea lacomă a unui mare proprietar de case pentru muncitori, care ceru o sporire a chiriilor pe motiv că și chiriașii primiau un spor de venituri, prin prima de consum. Societatea de consum hotărî atunci să creieze și o secțiune de construcții de case, pe care o prevăzu în statute, prin modificarea din anul 1867 și căreia îi fixă un fond de operații de 625.000 Lei. Chiar în acel an și construi 36 căsuțe pe care le vându sau închirie lucrătorilor.

Această secțiune nu construia numai ea căsuțe, dar împrumuta cu ipotecă și pe cei cari voiau să-și construiască singuri, cu obligația să plătească amortizamentele cu dobândă de 5% în termen de 20 ani.

Acestea sunt principalele înfăptuiri ale cooperativei echitabililor pioneri din Rochdale.

Șaptezeci de ani după înființare, societatea avea 20.500 membri cu un capital vărsat de Lei 9.500.000; vânzările în acel an atinseră cifra de Lei 12.000.000.

Șaptezeci de ani după înființare, societatea avea 20.500 membri cu un capital vărsat de Lei 9.500.000; vânzările în acel an atinseră cifra de Lei 12.000.000.

În timp de 70 ani societatea a realizat membrilor peste 40.000.000 Lei economii sub forma de primă de consum.

Pe lângă marele local central propriu, ce-și zidise, societatea avea în cuprinsul orașului încă 39 sucursale; valoarea imobilelor sale trecea atunci de cifra de 1.000.000 Lei. Parte din capitalul său, cooperativa îl avea plasat în alte întreprinderi cooperatiste și la marea

federație din Manchester, la a cărei organizare a luat o parte însemnată.

Societatea avea o mare fabrică de pâine și o manufactură de tun.

Biblioteca strânsese peste 20.000 volume și mai multe sute de reviste și jurnale stau în permanență la

dispoziția membrilor în câteva săli de citire răspândite în oraș.

În sfârșit societatea mai construi se 300 locuințe pentru societari în valoare de peste 2.000.000 Lei.

I. S. C.

(Din „Societățile cooperative de consum“).

Din ticăloșiile liberalilor.

Spre ilustrarea ticăloșilor liberalilor citez articolul publicat în „Viitorul“ din 9 Februarie:

«Guvernul și mișcările subversive», și «Comunismul și antisemitismul merg mână în mână»

„Datorită acelei atitudini șovăelnice ce a avut-o în toate chestiunile ce privesc în special ordinea de stat, guvernul dlui Maniu se găsește în acest moment în fața a două mișcări subversive, deopotrivă de periculoase: mișcarea comunistă și cea antisemită.

Și una și alta s'au bucurat la timpul oportun de toleranța guvernului, iar astăzi confundate într'un singur front al turburării ordinii publice. Dl Maniu suportă consecințele nechibzuinței și a oportunismului de care s'a călăuzit în toate împrejurările.

Mișcările antisemite devenise inexistente.

În timpul guvernării partidului național-liberal ușile cluburilor antisemite au fost sigilate și ele nu s'au mai redeschis decât sub binevoitoarea oblăduire a guvernului dlui Maniu. Este bine să se știe, că mișcarea antisemită ce se semnalează astăzi în țară este un apendice a celei comuniste, tot atât de probabilă și de periculoasă.

Comuniștii, cari exploatează și canalizează toate nemulțumirile ce se produc, indiferent de obârșia lor, prin mijloacele de cari dispun au atras în dansul lor și mișcarea antisemită, care încă odată, este necesar să se știe, face parte din ansamblul acțiunii subversive ce se deslănțue dela un capăt la altul al țării.

De aceea am protestat împotriva afirmațiunii că mișcarea comunistă este mai puțin periculoasă decât cea antisemită.

Amândouă sunt deopotrivă de periculoase și de aceia mijloacele de represiune ce se impun trebuie să fie deopotrivă de drastice.

Am citat aci articolul în întregime, căci prin această sper a dovedi mai cu izbândă dreptatea pentru care luptăm noi, Liga Apărării Naționale Creștine și nerușinarea cu

care lucrează politicianismul corupt și jidovit.

Aserveți, cum sunt Jidanilor, în lăcomia și temerea lor, de a nu scăpa puterea și prada din mână, s'aruncă întocmai ca niște fiare sălbătice, și mint fără rușinare și se sfâșie reciproc.

De 11 ani, partidele politice, nu fac altceva decât ceartă și discordie. Dușmanii rād, iar țara întregă plânge.

Iar noi — cari arătăm primejdia, că: Dușmanii bisericii noastre creștinești e Jidanul, că vrajba între frați o poartă Jidanul, că presa și arginții lui Iuda pentru corupție sunt în mâinile lui, că țara întregă e alcoolizată și sleită până în măduvă de aceeaș nație de cămătari, — suntem bruscați și de cumpărătorii și de vânzătorii bunurilor obștești ce li s'au încredințat.

Ca Jidanii să fie supărați pe noi și să ne batjocorească și să ne doriască sau chiar să ne provoace orice greutate în drumul nostru, cunoscându-le firea, nu-i nimic de mirat.

E desgustător, însă, când cineva, din oamenii dlui Maniu, un subsecretar de stat bunăoară, îți vine și-ți spune ție taceleuia care faci jertfe și te lupti pentru neam că Liga Apărării Naționale Creștine e vândută liberalilor.

Ce să mai zici însă, la articolul de mai sus, citat cuvânt de cuvânt din „Viitorul“ de 3 Februarie??

De n'ar fi atât de trist, m'ar bucura cazul, văzând minciuni atât de grosolane, cari, ar trebui să fi orb, ca să nu-ți sară în ochi și să nu vezi stupiditatea lor.

Antisemiții, mână în mână cu comuniștii?

Și aceleași represiuni?

Vai de țara care v'a născut și v'a hrănit și pe care ca porcii, cu răturile voastre atât de nerușinat, până în temelile ei o săpați.

A. C. Cuza, cu seria lui întreagă de dovezi, *v'a descoperit!!!*

Acesta vă este răspunsul?!

Noi singuri apărăm dreptatea și adevărul neamului românesc, bazați pe adevărul creștinesc și iubirea de aproapele, ce alcătuiesc morala creștină.

Partidele politice, toate sunt amestecate cu Jidani și susțin interese streine; oamenii lor de frunte sunt plătiți gras ca membrii și președinți în consiliile de administrații al atâtor întreprinderi jidovești. Ei nu pot servi și neamului lor și Jidanilor. Nu pot reprezenta morala idealistă a lui Hristos, când se închină lăcomiei arginților lui Iuda, storși cu atâta barbarie din sărăcia și truda ne-

mului românesc.

Noi singuri susținem o morală, aceea a neamului nostru românesc. Noi singuri reprezentăm armonia, interesele poporului alcătuitor de stat și adevărata ordine, prin devisa: Hristos, Regele și Națiunea.

Ce reprezintă partidele politice? Aceeace ce vedem: Haosul la care asistăm, și în care ceice pescuiesc în el își pot permite a ne atribui nouă, desordinea și distrugerea, la care ei iau parte în frunte cu Jidanii lor, cari cu toții destramă aceeaș țară și o duc cu pași repezi spre raiul bolșevic și spre Împărăția Internațională și Universală Iudaică.

N. POPA
— Cluj. —

„Argusul Iudaismului.”

În adevăr, pământul întreg joacă într-un vârtej satanic.

Unde o înfiripație de civilizație a prins scânteele, gata, spiritul răului se așterne, ca o crudă realitate — și aripa acestui *infernal inger*, se simte în bătaia curentului anarhic, pretutindeni unde mai ales banul, *ochiul dracului*, domină sufletele.

Cercetați însă adâncurile și causalitatea învrăjbirilor, dușmănia de indivizi și de popoare și cu certitudine veți găsi la temelie, pe însuși fiii *satanei* — *Rassa Iudaică*.

Aceștia prin egoismul sălbatec și învățăturile dușmănoase din talmud, produc în lume toate necazurile și înmulțesc sărăcia, acaparând *aurul*, măsura proprie a muncii.

Dacă ar dispărea ca din senin, aceeaș rassă, din mijlocul popoarelor, liniștea s'ar restabili și iubirea ar cuprinde sufletele pe de-a'ntregul.

Cu scopurile lor, de a robi națiunile, cu groaznica ură ce o port cu ei pretutindeni, fac o precară atmosferă umanității, înlăturând pacea dintre oameni.

Organizați în forțe ascunse, cu formidabile mijloace financiare, smulse prin speculațiuni odioase, înving rezistențele ce li se opun.

Presa mai ales, le este aservită. Puterea aceasta o manevrează dupăcum le dictează interesele.

Și cum în occident formează curente favorabile tendințelor ce au în a stăpâni masele, tot așa, împrăștie și la noi, otrava cuvântului, când ridicând oșanale vre-unui partid sau om politic, când ignorând sau calomniind pe cei, cari le

sunt fășiși contra.

Toată presa *Jidanilor noștri*, e ostilă românismului. În fiecare articol scris, răsuflă pătimașe uri — și batjocura, cași calomnia.

Înstituțiile bancare sau industriale, ce sunt conduse și au în majoritate capital român, sunt trecute prin critica lor dușmănoasă. De multe ori în surdina, pe negândite, strecoară notițe defaimătoare, numai în scopul de a dărâma tot ce-i clădit din naționalism și credință românească.

Iată însă, prin întâmplare, că se formează un curent defavorabil marelui *bănci* a Cahalului rabinic din România — se svonește, că *Banca Marmarosch Blank*, nu mai merge bine. Depunătorii ridică depozitele și merg aiurea să le încredințeze. Și gata, numai decât *Cahalul*, se sesizează. Aleargă la presa de șantaj, care totuși face pe *independenta* prin jidoviții colaboratori.

Și scrie un articol ca la întâmplare, ca dela o terță persoană, nu din teamă.

Și în realitate, e un articolaș serios de bună seamă, cu gândul hotărât să înlătore curentul produs.

Scrie așa, „*Argus*” din 17 Ianuarie, în prima pagină, prin condeul, semitului Viator:

„*Ca un semn al crizei ce bântue, sunt și lansarea svonurilor răuvoitoare și calomnioase împotriva unor instituții, cari sunt deasupra oricărei suspiciuni. Astăzi calomnia anonimă se îndreaptă spre una din casele comerciale cele mai vechi, întemeiată acum 76 ani, susținându-se că ar fi în încetare*

de plăți, etc.”

Și perciunatul spune, că a calomnia mereu, tot rămâne ceva și din asta face un rău imens instituției vizate, întrucât creditul e o plantă foarte sensibilă.

De sigur zicem noi, însă de-ar fi vorba de o altă întreprindere, caracteristic românească, calomnia ar folosi tendințelor burgheze și anarhice evrești.

Și merge mai departe, spunind că în asemenea prilejuri, în Europa ar fi existând un cod penal „*contre inconnu*”. Și că e regretabil, că o asemenea acțiune nu e prevăzută în legile noastre — cari cercetând judicios ar *descoperi repede origina acestor mizerabile clevetiri și prin pedepsirea vinovatului, s'ar da un avertisment salutar acelor cari ar dori să-l imite*.”

Și spune apoi în concluzie: „*că elaborarea unei asemenea legi, ar fi foarte folositoare în epoca actuală, când nici o instituțiune oricât de solidă ar fi ea nu e asigurată contra atacurilor celor de rea credință. Trebuie reacționat împotriva sportului urât al defăimării*.”

Cele ce scrie evreul *Viator*, pen-truca să apere pe *loro Madre*, în materie de bani, o scriem noi de mult și cu decenii în urmă, că să ne apărăm de infimele calomnii și defaimări ale presei iudaice, cari în orice ocaziuni, mai ales critice ne-au atacat mișelește.

Cerem și noi o *atare lege* — dar nu aplicată sub *țărănismul iudaic*, ci *sanționată de personalitățile românești și naționale, fiind o imposibilitate morală, să nu se producă* aceasta în cât mai scurt timp, „*pe vremea chemând eroul și adevărul așteaptă să fie înfăptuit*.”

Și atunci dle Evreu *Viator*, îți vom da dreptate.

T. I.

— București. —

Național-socialiștii saxoni provoacă căderea guvernului social-democrat.

Mișcarea antisemită a luat proporții atât de mari în ultimul timp în Saxonia, încât deputații hitleristi (național-socialiști) au ajuns arbitrii situației în Dieta saxonă.

Datorită acestui fapt în ședința dela 19, II. guvernul susținut de social-democrați, a fost silit să demisioneze, căci votul de neîncredere propus de național-socialiști, a fost admis.

D a t o r i e s f â n t ă !

Suferințele noastre sunt mai presus de orice descriere. Manifestările sgomotoase, apelurile, protestările, într'un cuvânt toată explozia care însoțește deșteptarea maselor e o atare dovadă despre realitate.

Soarta noastră a Românilor câștigată cu scump sânge, este foarte periclitată, atât din punct de vedere moral cât și material. Oricâtă bunăvoință am avea de a ne ascunde îngrijorarea ce avem față de situațiunea actuală, nu putem să nu spunem că, cuțitul a ajuns la os. Situațiunea este prea gravă și nu trebuie să ne ferim de a spune iarăși că dacă ea va mai dăinui, nu știm unde vom ajunge. Ne aflăm în cea mai mare nesiguranță din cauza guvernării nenorocite — și a Jidanilor conlocuitori.

Se cuvine de aceea, să avem des-

tulă prudență și patriotism pentru a evita un desnodământ fatal. Căci altfel ar fi cea mai mare rușine națională ca să ne lăsăm să fim mistificați și ingenunchiați.

E de datoria oricărui cetățean cu inimă, suflet și sentimente românești să deschidă ochii bine, să vadă unde e pericolul și unde ar putea fi mântuirea, și să reacționeze, căci trecutul nostru ne dă exemple de ce putem când voim.

O unire a tuturor forțelor naționale se impune în luptă, pentru o acțiune comună. Și pentru ca acțiunea să fie îndestulătoare și pentru ca menirea să fie cu sfințenie îndeplinită o unitate de vederi și o unitate de sentimente se impune.

Ceeace era odată o dorință e acum o datorie sfântă!

G. PĂSCULESCU

— Doj. —

„Cultul Patriei“ și Francmasonii.

Este cunoscută Asociația „Cultul Patriei“, de sub președinția dlui prof. univ. M. Ștefănescu, asociație care are filiale aproape în întreaga țară și al cărei Statut, spune că luptă pentru neam, credință, obiceiurile strămoșești, etc.

Nimic mai nobil și mai înălțător pentru noi Români, s'ar putea zice, dar parte din membri acestei asociații, care au pretenție de a da directivele societății fac parte și din societățile Francmasonice.

Nouă ni s'a părut o contradicție, când scopul după statut știm bine că nu se poate realiza și nu se poate lupta pentru realizarea lui, prin membri Francmasoni.

În cursul lunii Martie 1929, am cerut lămuriri dlui președinte al Asoc. „Cultul Patriei“, cum se împacă această Asociație cu Francmasoneria și care este locul și rolul membrilor Francmasoni în Asoc. „Cultul Patriei“?

La 27 Martie 1929 primim următorul răspuns pe care-l transmit exact:

„Iubite Frate întru „Cultul Patriei“, La scrisoarea din 4 Martie, Vă facem cunoscut că chestiunea pusă de d-voastră, a fost larg dezbătută în comitetul de direcțiune al Asociației.

„Iar, ca rezultat al discuțiunilor urmate, s'a hotărât că pot face par-

te din Asoc. „Cultul Patriei“ numai aceia cari sunt verificați ca fiind buni Români.

Primiți, vă rugăm, iubite frate întru „Cultul Patriei“ expresiunea distinsei noastre stime.

Președintele As. C. P.

Prof. Univ. (ss.) M. Ștefănescu
Secretar (ss.) Dr. Panait Boks.

Din cuprinsul acestei scrisori rezultă că membrii Soc. Francmasonice, care se găsesc și se apreciază ca buni Români de către comitet, sunt primiți ca membri Asoc. „Cultul Patriei“. Acest răspuns ne-a determinat ca cu ocazia convocării adunării generale a Asoc. „Cultul Patriei“, 8. XII. 1929, la sediul Asociației în București str. Cobălcescu No. 2 A., să adresez dlui președinte următoarea scrisoare:

„Stimate Domnule Profesor,
Cu mare părere de rău răspund la invitația Domniei-Voastre pentru adunarea generală a Soc. și vă anunț că noi nu putem face parte din o asemenea societate, al cărei statut prevede clar, că luptă pentru neam, credință și obiceiuri strămoșești, iar în sânul ei sunt membri și mai ales din acei care se cred îndreptățiți de a da directivele societății, ei fiind Francmasoni (făcând parte din lojele Francmasonice).

„Răspunsul d-voastră din 27. III a. c. la această chestiune ridicată din noi, că s'a hotărât că pot face parte din Asoc. „Cultul Patriei“, acei cari sunt verificați ca fiind buni români (deși francmasoni), îmi pare tot atât de justificat, când se zice de trădătorul Stere că este bun român și bun patriot.

„Eu cel puțin știu că Francmasoneria este o societate ocultă, înfăptă și condusă în majoritate de Jidani, având de scop, sub pretextul de... Egalitate, Fraternitate, distrugerea religiei creștine și subjugarea popoarelor sub dominația Cahalului.

„Imi permit a vă întreba? Dacă Francmasoneria este o instituție, asociație, societate, cu scop atât de umanitar și lucrează la înfrățirea popoarelor, de ce nu lucrează la lumina zilei? Dece în Italia Mussolini a luat măsuri de desființarea Francmasoneriei? Oare ven. prof. univ. Paulescu, în lucrările sale atât de documentate asupra Francmasoneriei spune neadevărul? Oare eruditul prof. univ. Cătuneanu dela Cluj, cu ocazia congresului studentesc dela Craiova, când a conferențiat arătând pericolul pentru neam și religie din partea Francmasoneriei, a spus neadevăruri?

„Noi rămânem la punctul nostru de vedere că, soc. Francmasonice lucrează ocult la distrugerea credinței creștine, și că membri ei, fie ei Români de religie creștină, oricine ar fi, sunt instrumente conștiente sau inconștiente ale Cahalului, iar noi nu putem face parte din o astfel de asociație care se intitulă că luptă pentru credința strămoșească, iar de fapt sapă la temelie ei prin membri ei Francmasoni.

6. XII. 1929.

Cu deosebită stimă:

Dr. A. POPESCU

— Vaslui. —

Români!

Dacă voți să vă luminați asupra primejdiei franc-masonice, citiți

„Buletinul

„ANTI-JUDEO-MASONIC“

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9 — BUCUREȘTI, I.

Apostolat prin satele din ținuturile Transilvănene.

Grija cea mai mare a generațiilor trecute a fost constituirea statului românesc, în care noi Români să ne putem desvolta ca națiune liberă, iar grija generației noastre actuale trebuie să fie constituirea organismului nației românești ca să-și poată crea ea însăși cultura sa proprie națională.

În trecut silințele noastre pentru crearea statului au fost totdeauna încoronate cu deplină izbândă; ca popor brav, deși am trecut prin cele mai grozave primejdii, totuși statul românesc întemeiat prin unirea țărilor surori la anul 1859, ne-a dat la 1866 Dinastia Națională, la 1881 Regatul, la 1919 prin unirea tuturor fraților Români, ne-a dat România Mare. Această operă măreață de cultură națională s'a săvârșit numai cu puterea și prin vărsarea sângelui nostru a Românilor. Iar munca cea grea productivă a fost iarăși numai în sarcina noastră, dela început și este și astăzi. Nici un grăunte de mălaiu și nici un fir de grâu nu au fost produse de alții, decât numai de noi Români.

Iar astăzi în loc să avem altă mulțumire sufletească — după ne-nunțările chinuri prin care am trecut — ne trezim cuprinși de o durere încă și mai mare! Țara Românească fiind aproape în întregime cuprinsă de jidani, este în cea mai groaznică primejdie. Jidanii ajutați de România jidoviți și de partidele politice, primejduiesc tot mai mult viitorul țării și al neamului nostru românesc! Sub domnia oricărui partid — în care fac parte și jidanii — bieții noștri români au sărăcit ingenunchind în fața acestor streini periculoși, pripășiți de curând în țară. Interesele mari ale Patriei noastre sunt neglijate. Intelectualii noștri, mari politicieni, nu mai văd altceva în față decât interesul partidului, pentru a cărui biruință sacrifică zilnic în susul viitorului nostru ca neam. Pădurile noastre frumoase fiind exploatare de venetic, se împuținează pe zi ce trece. Geme inima în bieții moși și maramureșeni, cari sunt cu ochii veșnic umezi de lacrimi și al căror vaet nu-l aude nimeni! Jidanii exploatănd tâlhărește și fără un pic de milă natură și energia țăranilor noștri români — pun stăpânire pe toate bogățiile și pe toată puterea țării,

iar țăranul român — în loc să înflorească — sărăcește și ajunge iarăși iobag batjocorit, al streinului. Banul spurcat jidovesc închide aproape toate ușile, zadarnic românul sărac bate... dreptate nu i se face. Jidanii prin susținerea sectelor anti-creștine, vreau să dărime sfânta noastră biserică și legea noastră scumpă creștinească, care a ținut legătura sufletească dintre toți frații noștri români în decursul atâtor veacuri de urgie și de necaz. Ne-ar blestema și strămoșii noștri și toate generațiile viitoare dacă am sta cu mâinile încrucișate privind la aceste fărădelegi!

Politica la noi în țară este un comerț ambulat de conștiinți ambulante! România e mare, dar Românii sunt mici! Destul de trist și dureros, că tocmai politicienii noștri mari se unesc cu jidanii și cu ungerii, pentruca să sugrume tot mai mult pe nenorocitul țăran și muncitor român.

Ce legături frățeste pot să existe între noi românii creștini și între dușmanii noștri de moarte, jidanii? Noi românii suntem creștini din moși și strămoși, iar jidanii uneltele diavolului, luptă pe toate căile și prin cele mai abjecte pasiuni, să ne răpească credința noastră sfântă strămoșească — în care noi ne-am născut, am crescut și care ne-a luminat calea în decursul tuturor vremurilor. Țăranii noștri români își iubesc pământul, care este al lor, moștenit din tată în fiu și care lucrându-l îi hrănesc, iar tâlbarii de jidani, îi amăgesc, ca ei să se lepede de aceste proprietăți spre a le cădea în mâinile lor — cum s'a întâmplat în Maramureș, Bucovina și Moldova, unde cele mai frumoase proprietăți imobile au ajuns în mâinile hrăpărete și libidinoase a hoților de jidani. Noi românii ne iubim copiii și soțiile, adică familiile noastre pe care le primim ca pe-o binecuvântare a lui Dumnezeu, iar jidanii prin felul lor corupt și imoral, caută să ne împiedice de a ne înmulți; ei ar vrea să se întâmple la noi ca în Rusia sovietică: comunism! femeile să fie ale tuturor. Biserica — lege creștină să nu existe — în același timp ca copiii să fie luați cu sila dela mamele lor și dati pentru creșterea statului comunist jidovesc, ca astfel să-i poată omorî cât mai repede. Țăranii noștri români sunt

din fire cumpătați, dar jidanii prin cârciumile și distilerile ce au înființat pretutindeni, îi împing la beție, care-i îndobitoceste și face ca ei să-și piardă mințile și să cadă pradă lesnicioasă acestor tâlhari tăiați împrejur. Prin procedeul acesta drăcos, am ajuns trista situație, că în țara noastră sunt peste **152.796 DE CÂRCIUMI!** În schimb **ȘCOLI** sunt numai 15.120, **BISERICI** sunt 13.622.

Așa că, vedeți d-voastră, că numărul cârciumilor întrece aproape sută în sută numărul școalelor și al bisericilor. Afară de cârciumi mai sunt: **40.255 CAZANE** de fabricat rachaiu din fructe și **246 FABRICI DE SPIRT**, care produc anual spirt pentru 3 miliarde lei — otravă — pentru a otrăvi organismul creștinilor, fiindcă și aici nu mai puțin ca în altă parte rolul principal îl au numai jidanii. Ei știu perfect de bine că, pe lângă: bani, minciună, desfrâu și șiretenie, este și alcoolul o armă puternică pentru a lovi în soarta noastră. Pe urma abuzurilor la beție țăranii noștri români sărăcesc, ajung să fure, ajung la certuri, bătăi, boli și crime! Apoi înfundă pușcăriile iar soțiile și copiii lor acasă plâng de foame sau cerșesc din poartă în poartă.

C. G. D.

— Iași. —

(Urmare în No. viitor).

Degenerarea rasei jidănești.

Poporul jidovesc — a cărui existență se pierde în negura vremii — prin conglomeratul său etnic multicolor, provenit din încrucișarea a delurite rase, în mod fatal este un popor degenerat. Degenerat din punct de vedere fizic. cât și moral.

De altfel, acest lucru e foarte firesc pentru urmașii leproșilor din Turrah (vezi G. Maspero: „Histoire ancienne des peuples de l'Orient”) — cari urmași sunt jidanii de astăzi.

Valoroasa lucrare a dlui prof. dr. N. C. Paulescu — „*Degenerarea rasei jidănești*” — vine să confirme în mod neîndoelnic, pe bază de argumente științifice strict obiective, că neamul lui Israel este complet degenerat. Exemplele servite, drept mărturie evidentă a părerilor sale în această chestiune sunt plastice și sugestive. Iată, că în luminarea acestei păreri intervine cu autoritatea sa universală — strălucitul neurolog, dl prof. dr. G. Marinescu. În adevăr, dsa publică

în revista medicală „*Journal für Psychologie und Neurologie*“ (Bd. 31, Heft 3, 1924) un articol intitulat „*Contribution à l'étude anatomo-clinique et à la pathogénie de la forme tardive de l'idiotie amantotique infantile*“ („Contribuție la ția studiul anatomo-clinic și la patogenia formei tardive în idiotia amantotică infantilă — și anume la pag. 210 — prin care arată predilecția tâmpeniei pentru jidani. Să cităm textual (în traducere românească): „*Cercetările clinice și histologice din ultimii ani au arătat, că idiotia amantotică nu constituie apanajul copiilor de vârstă mică. Chiar Spielmeier și Vogt au descris o formă nouă de idiotie caracterizată deasemeni prin tria-*

da: amamoză, paralizie și slăbire progresivă a facultăților intelectuale și care nu-și face apariția la sugar — ci în primii ani ai copilăriei; din această cauză se numește formă juvenilă“. Și mai departe continuă: „*Dimpotrivă, copiii observați de Bielschowsky aparțin unei familii creștine de muncitori* IN TIMP CE FORMA INFANTILĂ A SUGARILOR ATACĂ EXCLUSIV RASSA JIDOVEASCĂ“.

Să mai insistăm, deci, asupra acestor teze?

Ar fi inutil!

Părerile emeritului profesor, dl dr. G. Marinescu, sunt prea tranșante — ca să mai comporte vre-o discuțiune.

Sistemele politice antice și moderne.

În dicționarele și vocabularele tuturor popoarelor este scris deslușit și explicativ că: „Politica este arta sau meșteșugul de a governa sau a stăpâni popoarele“.

Cuvântul popor este explicat ca o formațiune de oameni, — suflări organizate și disciplinate în puterea unor legi, datine și moravuri, ceea ce înseamnă în limbajul cărturarilor „Etica“ sau obiceiurile ce se practică de către popoare.

Istoria omenirii ne arată că toate popoarele au plecat dela mic la mare, risipindu-se pe fața pământului sub numirea de rase și națiuni. Din aceste națiuni au răsărit conducători, cu inspirații de protecțiune acelor de un sânge cu ei, adică, născuți din una și aceeași sămânță, — aceasta se numește *nație-una*, adică un popor omogen, neamestecat cu alte rase sau semintii.

Luptele, pe care istoria ni le expune nu sunt decât lupte între națiuni, cu pretenții ca una să stăpânească pe cealaltă sub obligații de tribut sau stoarcere de venituri din munca celor robiți, ca stăpânitorii cuceritori să poată trăi cu ușurință, fără multă muncă, în lenevie, lux, străluciri, desfrâu și măriri, — suprapunindu-se sub formă de divinități în capul gloateilor, neluminate și inconștiente de dreptul lor la viață, cari erau ținute în robie, amenintate cu frica morții — lăsate moștenire din tată în fiu marilor moștenitori ai biruitorilor (ap. Pavel către Evrei).

Toate luptele au fost puse la cale și întărite de conducătorii răsăriți din sânul națiunilor,

Aceștia în manevrele lor de stăpânire asupra gloatelor au inventat cuvântul „politică“, pe care o mănuesc și astăzi, toți acei ce se ridică cu pretenții de stăpânire asupra popoarelor proaste (lipsite de cultură).

Așadar în vechime, arma politică era brutalitatea (forța), iar astăzi este amăgirea prin oratorie sau meșteșugul de a înșela — amăgi prin vorbire, cu promisiuni, ce nu se pot realiza decât în folosul amăgitorilor.

Nouă Românilor, strămoșii noștri ne-au lăsat moștenire pământul Daciei fericite; ei ne-au lăsat cu graiu de moarte, ca în pământul lăsat nouă moștenire; să nu lăsăm, chiar cu prețul sângelui, să vie străinii să se încuibze și să răstoarne datinile și rânduelile.

În acest sens găsim scris în *izvodul spătarului Clănău* (1283), că moșnenii (proprietari) cu matroanele lor se înarmau cu arme primitive, coase, topoare, lănci și plecau la luptă împreună cu țărani și muerile lor și scoteau afară din țară pe toți veneticii, cari veneau să se încuibze în pământul strămoșesc.

În acele timpuri țările române erau conduse fără partide politice și aveau în capul lor numai bătrâni încercați și buni sfătuitori patrioți, iar tinerii erau numai ascultători, pregătindu-se de a fi și ei conducători la bătrânețe. Izvodul ne adeverește că bătrânii în acele timpuri au ținut sfat mare cu căpeteniile tuturor județelor și hotărârea a fost scoaterea tuturor streinilor, afară din țările române, în

care scop au întreprins o luptă, ea a ținut 13 zile și 13 nopți, cu rezultat că în această bătălie victorioasă au fost 7000 de morți și au curățit țara de liftele streine. A rămas însă nația română curățită de năvălitori, trăind în pământul ei, fără obiceiurile, moravurile și năravurile streine.

Comerțul nu adusese atâtea întreprinderi de speculațiune în sânul unei națiuni, care își făcea toate cele de trebuință cu ale lor mâini, din produsul pământului lor strămoșesc. Nu era atâtea diplomație, cu afaceri comerciale, cu samsari din alte țări. Astăzi cărturarii ieșiți din școlile comerciale au adus pe capul acestei țări toate șmecheriile popoarelor streine, care prin produsele industriale, cu diferite culorituri amăgitoare și 99% false, ia pâinea dela gura muncitorului român, care pierde de foame într-o patrie condusă de diplomația comercială, compusă din tot felul de miniștri, cari pe toate căile își agonisesc rente și palate strălucitoare.

Acestea sunt semnele rele, cobitoare de nenorocire a unei țări condusă de partide de diferite culori, cu diferite titluri și neînțelese de poporul de obârșie, rămas vesnic rob la coarnele plugului, ca să hrănească mulțimea de samsari, aduși de diplomație, ca să stoarcă hogățiile pământului strămoșesc, apărat cu atâtea jertfe. Aceasta este politica modernă, care a început dela epoca de civilizație adică formarea de orașe în mijlocul națiunii ca stăpâni și stăpâniți.

De altă parte în scriptura sfântă vedem rândueli dumnezeiești, că toată omenirea creștină să trăiască într-o frăție. Această frăție a fost încredintată marilor conducători ai religiei lui Isus Cristos. După această scrântură, aceste căpetenii sunt obligate prin sistemă dogmatică să închege toate suflările într-o simțire, o cugetare, ca lucrători împreună pentru pâinea cea stăpănită (cea de toate zilele). Într-o națiune organizată pe sistemă dogmatică, sistemă politică de partide trebuie să dispară fiindcă un popor omogen este constituit de dreptul la viață asigurat de întreaga societate.

La această masă numită Cameră în limba modernă, se alămădesc cele mai odioase planuri de răsturnare între partide, ce de multe ori finite cu crime și asasinare, cari toate se refrâng asupra unui popor ce geme în necontenită robie fără nici un pic de milă, acesta e-

ste tabloul sinistru al prezintă vederilor creștine, cea mai mare grozăvie.

Ca să ne facem o convingere despre soarta acestei națiuni, cum era acum în urmă cu șase sute și atâția ani, condusă de bătrâni încercați — nu cu carte de spoială și rafinament, căci p'atunci domnea fericirea și belsugul, în care strălucia coloritul industriei casnice, fără modă, curățenia limbei și a sufletelor, curățenia rasei cu o noblețe moștenită, neatinsă de spurcăciuni, cu o religie domnitoare, apărută cu cea mai mare îndârjire de năvălirea delftorilor streine. Era dar pace și siguranță p'atunci, pentru că națiunea nu era condusă de speculatori diplomați.

Acum 70 de ani erau numai două partide în această țară: roșii și albi și în curs de 50 de ani au răsărit, în mod sporadic o mulțime de partide cu idei și inovațiuni ce se freacă între ele, care să apuce bogățiile acestei țări, din care cei mai lacomi și cutropitori sunt prinții aurului iudevesc, care a robit toate popoarele.

Din luptele între partide, partea de succesiune a căzut rând pe rând, mai des și mai lung, în mâna partidului liberal, care spre a prinde rădăcini politice în țară a înființat banca națională și diferite bănci de partid, în toate capitalele de județ și se felicită ca cel mai norocos partid în conducerea treburilor țării.

dar poporul de sub oblăduirea lor a ajuns la cea mai mare sugrumare de cămătărie. Acest ajuns, forțat de partidele din opoziție a făcut loc unui partid de tranziție, sub numele de: „Partidul Poporului”, cu un faimos șef general Averescu. La rând, după retragerea forțată, partidul liberal a cucerit puterea conducătoare în cap cu șeful creditar Ionel Brătianu, care la un moment neașteptat a fost secerat de moarte și succesiunea și-a însușit-o fratele său Vintilă. Acesta atacat de cele două partide unite național și țărănist, sub conducerea lui Maniu, — au dat asalt partidului dela putere al dlui Vintilă Brătianu, în niște momente de grea cumpănă.

Astăzi țara, în special muncitorul român geme sub povara tuturor spoliatorilor, în plus țara robită de cei mai periculoși cămătari jidani, cu un împrumut fabulos, ale cărui rod, mai curând sau mai târziu va fi dezastrul acestei țări, is-tovită și stoarsă de vlagă.

La aceste dureri sfâșietoare privesc marii noștri bărbați de stat, de astăzi, încărcăți de toate bunurile și bogățiile pământului, ducând viață de parazitari, ca cei mai periculoși egoiști separați cu instituții personale de societăți de cămătărie, în care specula și viclesugul culminează ca o nerușinare diavolească.

I. GEREAU
— Vâlcea. —

Cei ce vor să-și amintiască . . .

Unde am ajuns?...

După doisprezece ani de guvernare românească să fi lovit cu patul pustii în cap, trântit la pământ și călcat de bocancii soldatului român, să fi plesnit peste față cu crayașă de câini a ofițerului tot român și să simți greutatea bastonului unui director de poliție și el român... înseamnă că am ajuns departe...

Da! am ajuns departe...

La Cluj studentimea română a manifestat în fața primăriei în modul cel mai pacinic pentru blocul românesc în fruntea căreia stă cetățeanul de onoare a municipiului, — românul cu pletele înalbite de povara anilor — G. Sion; și natural în mod defavorabil pentru „lista rușinei naționale”. Și era și evident, ca studentimea să procedeze așa. O listă în care figurează numele alor 14 unguri, 7 jidani și deabia zece români — restul fiind de proveniență obscură — cum să poată primi aprobarea sufletelor ce

văd și simt numai românește?

În timp însă ce studentimea manifestă în mod pacinic întonând cântări naționale și strigând trăiască „blocul românesc” depe diferitele străzi laterale apar autoritățile în frunte cu hingheru Clonța — directorul poliției municipiului Cluj. Ce a urmat apoi mi-e imposibil să descriu. Simt și acum fiorul acela pe care l-am avut atunci în seara de 11 Martie acolo în piață, lângă statuia lupoaicei...

Nu trebuia să fi român ca să simți picăturile acelea de apă sărată ce se numesc lacrimi curgându-ți pe obraji în jos... S'a dat ordin să se loviască și s'a lovit în plin... Zeci de studenți au fost zdrobiți... și a curs sânge pe fețele multora.

Câteva scene m'au impresionat mult:

Unul dintre soldați în zelu-i mare de a executa cât mai bine ordinul hingherului Clonța și a unui căpitan basarabean (probabil bolșevic

de peste Nistru în sentimente) voind să macine cu patul pustii șira spinării unui student a dat greș — din fericire — și a lovit în asfalt cu atâta tărie încât pusea s'a făcut țandări.

Alt caz nu mai puțin interesant pentru ceice se ocupă de atrofierea simțului de umanitate e și acela al unui tiner student care a strigat doar atât: jos cofetarul de Tuffli... Și știți care a fost urmarea? o ciată de câini flămânzi — pristanzi de-a lui Caragiale — s'a năpustit asupra lui îmbrâncindu-l cu atâta furie încât s'a făcut una cu pământul, apoi au început să-l izbească cu paturi de pușcă și bastoane... Mă opresc aci...

Studentimea română clujană a fost lovită în modul cel mai mișlesc de niște oameni fără suflet care-și zic români... Și de ce? fiindcă a manifestat în mod pacinic strigând „trăiască blocul românesc” huiduind în acelaș timp un plăcintar de rând, un turtar subprimar, un catâr de origine obscură?... Dar Dumineca trecută partizanii „listei rușinei naționale”, comuniștii în puterea cuvântului au manifestat tot așa pe stradă și nimeni nu le-a făcut nimic. Ba ce-i mai mult ajungând în dreptul bisericii gre-cat din Piața Unirii au intonat imnul internaționalei a III-a și nici un ofițer român și nici un pristanță n'a intervenit.

Va să zică aci am ajuns sub guvernarea omului ce spunea: „vreau legalitate”... Bine... foarte bine... De cât să se știe un lucru: Noi n'am uitat mijloacele de apărare a predecesorilor noștri. Au mai fost bătuți studenți și sub Grita aci la Cluj... Ceice vor își pot aminti în ce fel și-a făcut bagajele... Au fost bătuți cu vână de bou studenții și la Iași... Ceice vor pot să-și amintiască și de revolverul studentului Corneliu Z. Codreanu... Și de toate acestea își poate aminti și hingherul de Clonța...

Există o legitimă apărare chiar și contra autorităților.

Deocamdată o zi de grevă în semn de protest contra barbarilor din seara zilei de 11 Martie.

VICTOR LĂZĂRESCU
student în drept

Jidanii autori ai comploturilor.

Jidanii din umbra lojelor franc-masonice, a sindicatelor socialiste neromânești și a ligilor drepturilor omului, pun la cale cele mai groaznice comploturi și atentate

Iată un caz precis:

Cu ocazia căsătoriei principelui moștenitor *Umberto* al Italiei cu fica regelui Belgiei s'a pus la cale un complot pentru a omorî tână pereche — speranța de mâine a poporului Italian. Cine a pus la cale acest complot? Ziarele spun lapidar că dușmanii fasciștilor.

Cine sunt acești dușmani? Noi cei din L. A. N. C. știm că jidanii și francmasonii. Dovada: În Franța la *Cannes* a fost prins emigratul italian *Donato*. Acesta a mărturisit că fostul consilier comunal din San Romeo, cu numele *Gotti*, era capul unei bande de complotiști din Roma, care urmăreau uciderea perechii principiare, cu ocazia căsătoriei lor. Acest *Gotti* era în legătură cu frații *Puddu*, lucrători la o carieră de peatră, cari aveau să procure dinamită și s'o predea italianului *Paolo*, încredințat cu executarea atentatului.

Mai departe acest *Donato*, a declarat că „*Liga italiană a drepturilor omului*” a avut cunoștință de

atentat, și i-a procurat actele necesare pentru trecerea graniței.

Cine credeți — iubiți cetitori că sunt în fruntea „*Ligii italiene a drepturilor omului*”?

Nu știți? Sunt Jidanii. Jidanii la fel cu aceiași din fruntea *Ligii drepturilor jidanilor* (ei zic a omului), din Paris, din Berlin, din București sau din altă parte a lumii.

Deci jidanii pun la cale și ei sunt autorii tuturor comploturilor de care se scrie. Dar le aranjează — toate aceste uneltiri satanice — din umbra lojelor francmasonice, a sindicatelor socialiste și a ligii drepturilor omului.

Adică prințul *Umberto* n'ar fi om, și n'ar avea dreptul la viață, ca orice pericinat puturos! Atunci apărarea cărui om o ia „*Liga italiană a drepturilor omului*”, dacă contra prințului moștenitor italian urzește și sprijinește complotul?

Curăță țara de Jidani dle *Mussolini*, dacă voești să faci din Italia o țară și mai fericită! Altfel...

Cronicar.

34. *Schiopu Iuliu, muncitor.*

35. *Dr. Bianu Vasile, medic.*

36. *Hancu Dimitriu, învățător.*

Lista românească poartă semnul

II. Lista rușinei naționale:

1. *Dr. Socol Aurel, român*
2. *Réthy Károly, ungar.*
3. *Bartalis Sándor, ungar.*
4. *Dr. Hațieganu Emil, român.*
5. *Fischer Tivadar, jidan.*
6. *Dr. Bernádi Agoston, ungar.*
7. *Ujhelyi Ferencz, ungar.*
8. *Dr. Poruțiu Valentin, român.*
9. *Dr. János Gáspár, ungar.*
10. *Bruder Ferencz, ungar.*
11. *Dr. Pop Ionel, român.*
12. *Schwartz Jakab, jidan.*
13. *Dr. Zágonyi István, ungar.*
14. *Hoffer Géza, jidan.*
15. *Dr. Mihali Teodor, român.*
16. *Szabó Jozsef, ungar.*
17. *Stroiu György, ?*
18. *Tuffli Richard, ?*
19. *Ujvárosi Miklos, ungar.*
20. *Raffai István, ungar.*
21. *Deciu Livia Coroianu, român.*
22. *Dr. Márton Ernő, jidan.*
23. *Kovács Mária, ungar.*
24. *Russu Șimon, ?*
25. *Nosin Márton, jidan.*
26. *Moldovan Anton, român.*
27. *Dr. Alexandru Mureșan, român*
28. *Dr. Schuller Rudolf, sas.*
29. *Hirsfeld Károly, ungar.*
30. *Oltyán Péter, ?*
31. *Capușan Gavrița, român.*
32. *Dr. Chirilă Victor, român.*
33. *Onofrai István, ungar.*
34. *Kandel Ignác, jidan.*
35. *Dr. Klein Miksa, jidan.*
36. *Flaviu Laurențiu, român.*

Fără comentariu, căci nu ne închipuim, că în acest caz eloquent, cei ce se numesc Români, să nu-și știe datoria.

Alegerile comunale ale orașului Cluj

Alegerile comunale ale municipiului nostru, care au loc la 14 Martie, sunt menite să pună pentru o durată îndelungată noui gospodari în fruntea acestui oraș. Bunul mers al treburilor orașenești și demnitatea noastră națională cere, ca în consiliul ce se alege, noi Români să fim reprezentați potrivit stării noastre de cetățeni stăpâni-tori ai statului.

În urma unei nesocotite politici egoiste, însă, acest lucru nu este cu puțință, deoarece organizațiunile minoritare prin pactul încheiat cu național-tărăniștii, nu dau Românilor decât 12 locuri, din cele 36, câți membri are consiliul municipiului nostru.

Îngrijorați peste măsură de această nesocotire a intereselor românești, o seamă de buni Români, reprezentând toate clasele sociale, — a hotărât să pună pentru alegerile comunale, o listă curat românească, în frunte cu cetățeanul de onoare al Clujului, Gh. Sion.

Deoarece ziarul „*Patria*” și celorlalte ziare național-tărăniște lieruzine să publice lista pentru care luptă în alegerile municipale din Cluj, o publicăm noi în cele de mai jos, alături de lista curat românească, ca cetățenii Români, să aibă prilejul să facă o asemănare între lista lor și lista românească:

I Lista românească:

1. *Sion Gheorghe, (L. A. N. C.)*
2. *Sextil Pușcariu, prof. univ.*
3. *Cătuneanu Ioan C., prof univ. (L. A. N. C.)*
4. *Dr. Bornemisa Seb., publicist.*
5. *Candrea Vasile, prof.*
6. *Dr. Pop Valeriu, avocat (fost deputat L. A. N. C.)*
7. *Docan Sidonia n. Pop, văduvă.*
8. *Sergescu Petru, prof. univ.*
9. *Dr. Buzdug Andrei, prof.*
10. *Pop Petru, comerciant.*
11. *Dr. Gabor Laurian, adv.*
12. *Dr. Sava Vasile, asesor.*
13. *Simu Petru, profesor.*
14. *Ghili Gh., tipograf (L. A. N. C.)*
15. *Cărpinișan Nicolae, adv.*
16. *Bratu Elena dr., adv. (L.A.N.C.)*
17. *Ghircoiaș Valeriu, funcționar.*
18. *Vlad Ioan, comerciant.*
19. *Teodor Vidican, student.*
20. *Mișu Ștefănescu, artist.*
21. *Metăș Sofia, secr. soc. fem. ort.*
22. *Dr. Mureșan Leontin, adv.*
23. *Someșan Laurian, asistent.*
24. *Nastase Virgil, funcționar.*
25. *Romeo Cristache, comerciant.*
26. *Manta Nicolae, invalid.*
27. *Pop Gheorghe, econom.*
28. *Boțoc Iacob, proprietar.*
29. *Boțșer Ioan, econom.*
30. *Drejan Ilarie, funcționar.*
31. *Oltean Ioan, funcționar.*
32. *Baciu Petre, proprietar.*
33. *Meheș Gheorghe, meseriaș.*

Presă noastră

- „*Apărarea Națională*” — Iași.
 „*Buletinul Anti-Iudeo-Masonic*” — București I, str. Carol 9.
 „*Infrățirea Românească*” — Cluj.
 „*Apărarea Națională*” — Arad.
 „*Svastica Banatului*” — Timișoara.
 „*Solidaritatea Creștină*” — Brăila.
 „*Robia modernă*” — Craiova.
 „*Chemarea*” — Botoșani.
 „*Deșteptarea*” — Huși.
 „*Sentinela*” — Focșani.
 „*Infrățirea Românească pentru popor*” — Cluj.